

Gängkrig i London

by HENRIK on FEBRUARY 23, 2009

Under 60-talet kontrollerades London av främst två kriminella gäng – The Krays och The Richardsons – och stundtals rådde ett blodigt krig mellan grupperna.

De identiska tvillingarna Ron och Reggie Kray hade sin bas i East End och var det gäng som krönte mest uppmärksamhet. Amatörboxarna köpte en biljardhall i Bethnal Green efter avslutad skolgång som kom att bli deras högkvarter i slutet av 50-talet och därifrån skötte man sina affärer vilka mestadels bestod i beskyddarverksamhet, utpressning och rån.

Med åren blev tvillingarna rikskändisar och lämnade delvis de ljusskygga spelhallarna bakom sig och flyttade in i de eleganta nattklubbarna i centrala London där man började umgås med artister, politiker och andra skinnemänniskor. Ron som senare kom att förklaras psykisk sjuk i fängelset avslöjades under den här tiden av en tabloidtidning ha ett homosexuellt förhållande med den gifta politikern Lord Boothby, något som dock inte gjorde folk mindre rädda för honom. The Krays ansågs också ha goda förbindelser med den amerikanska maffian.

Tvillingarnas främsta rivaler var The Richardsons från södra London. Massmedialt gick detta gäng aldrig samma uppmärksamhet, detta trots att man kallades för "the torture gang" och bevakades betydligt hårdare av polisen. Enligt legenden brukade man nagla fast sina ovänner i golvet med spik och sedan klippa av tårna med en bultsax. The Richardsons inre kärna bestod av Charlie och hans yngre bror Eddie Richardson som beskrivs som den sadistiske av dem. Bröderna handlade inledningsvis med metall och skrot innan man kom på en alldeles lysande affärsidé. Man ställde helt enkelt ut spelmaskiner – så kallade Atlantic Machines – på pubar och caféer och nöjde sig inte bara med pengarna de inbringade utan lät också ägaren vackert betala för att få ha dem där. Den som motsatte sig detta generösa erbjudande fick finna sig i att få sin lokal sönderslagen och i värsta fall också nedbränd. De uppfinningsrika brödernas nästa specialitet blev att bilda diverse företag med mer eller mindre frivilliga kumpaner som ansvariga på pappret. Efter att ha byggt upp en ansevärd kredit hos intet ont anande leverantörer lade man en stor värdefull order. Problemet var bara att när det var dags att betala för sig hade man redan sålt vidare godset och företaget hade gått upp i rök.

Fejden mellan de kriminella gängen anses ha haft sin början på en nattklubb i London julen 1965. En underhuggare i Richardsons gäng kallade Ron Kray för "fat poof" varpå handgemäng utbröt. Fram till dess hade grupperna huvudsakligen kontrollerat varsin sida av Themsen och inte sökt konflikt. Tre månader senare besökte tre medlemmar ur The Krays en nattklubb vid namn Mr Smith's i Catford i Lewisham, ett område som kontrollerades av The Richardsons. Det dröjde inte länge förrän Eddie Richardson och "Mad Frankie" kom dit och uppmanade gruppen att dricka upp och gå därifrån. Någon förolämpade då Eddie varpå full kalabalik uppstod och i tumultet blev en Richard Hart ur The Krays skjuten i huvudet.

Nästa incident dröjde mindre än 24 timmar. I bråket under föregående kväll skadades även en anhängare till The Richardsons och fördes till Whitechapel Hospital. Där besöktes han av sin vän George "Mayers" Cornell, en lokal knarklangare och underhuggare till de båda bröderna, som full och sannolikt också påtänd ensam gav sig ut på jakt efter The Krays. Halv nio på kvällen klev han in på puben Blind Beggar i Whitechapel och skrek "where's that fat wanker?" efter Ron Kray, som inte var där. Det dröjde dock inte länge förrän Ron dök upp med två kumpaner i släptåg och utan tvekan gick fram till Cornell och sköt ihjäl honom med tre skott i huvudet. Det råder delade meningar om mordet var en hämnd på skottlossningen föregående kväll eller om det egentligen handlade om en misslyckad affär med pornografi som på den tiden var olagligt i Storbritannien. Oavsett vad så innebar den blodiga helgen 7-8 mars 1966 början på slutet för båda gängen.

The Richardsons föll först. Trots den berömda tystnaden som inträffar när polisen utreder organiserad brottslighet – och det faktum att The Metropolitan Police på den tiden var ökänd för korruption. Tre anklagelser var åtminstone någon för mycket för att man skulle klara sig undan igen. Förutom mordet på Mr Smith's Club åtalades man också för att under två dagar ha torterat ihjäl en före detta gängmedlem vars kropp återfanns i en tom lagerlokal nära Tower Bridge, samt för att ha beställt ett mord i Sydafrika. Hantlangaren som sänts ut för att mörda en före detta affärsbekant till Charlie Richardson greps för mordet på plats i Sydafrika och dömdes till döden genom hängning av en lokal domstol. Men efter en stor polisoperation, ledd av poliser från Hertfordshire, gick polisen i Sydafrika med på att släppa honom och ordna med en ny identitet i utbyte mot att han vittnade mot The Richardsons.

Sommaren 1967 greps större delen av gänget och Charlie dömdes till 25 års i fängelse och Eddie till sammanlagt 10 år för kroppsskada orsakad av tortyr.

I Krays fall dröjde det till maj 1968 då tvillingbröderna åtalades för dels mordet på Cornell och dels för mordet på en före detta gängmedlem som dödats genom att få båda ögonen utstuckna, samt några mindre fall av hot. Båda dömdes till livstids fängelse med krav på att sitta av minst 30 år av tiden.

Idag råder en närmast romantisk bild över dåtidens gängaktivitet. Men precis som på Dick Turpins tid var det knappast så att det handlade om att ta från de rika och ge till de svaga, utan man spred skräck över stora delar av London och det var tyvärr inte helt ovanligt att oskyldiga drabbades. I samband med rättegångarna mot de båda gängen genomfördes också en utrensning i Metropolitan Police och specialavdelningen Criminal Investigation Department (CID) som ansågs extremt korrupt och många officerare var köpta av gängen. Inte mindre än 400 CID-officerare och 300 uniformerade poliser erbjöds och accepterade förtidspension under de närmsta åren för att inte dra ner mer skam över rättsväsendet.

Ron Kray förklarades sinnesjuk i fängelset och flyttades över till psykvård där han avled av en hjärtattack 1996, endast 61 år gammal. Begravningen lockade stort intresse, både bland media och allmänheten, och kortegen genom East End bevittnades av tusentals människor. Reggie släpptes i augusti 2000 då han drabbats av obotlig cancer och somnade stilla in efter mindre än två månader som en fri man.

Genom åren har det bildats en kult kring tvillingarna. En film har gjorts om dem (*The Krays – when people are afraid of you...*), de nämns som föregångare i actionfilmen *The Getaway* och förekommer i flera poplåtar som exempelvis *The Last of the Intentional Playboys* av Morrissey och Oasis har med bilder på de båda i sitt DVD-släpp *Wibbling Rivalry*. Sångerskan och skådespelerskan Patsy Kensit är guddotter till Reggie Kray.

Charlie Richardson rymde från fängelset 1980 efter att ha fått flera nådeansökningar avslagna. Under ett år lekte han katt-och-råtta-lek med polisen. Skyddad av sina vänner i södra London drack han öl på pubarna längs Old Kent Road, ja även med före detta poliser sägs det, innan han åkte till Paris och gav en intervju varpå han själv lämnade in sig. Fyra år senare släpptes han.

Brodern Eddie som släppts långt tidigare dömdes 1990 till 25 års fängelse för att ha distribuerat ”kategori A-droger”, men släpptes lagom till Millennieskiftet. De båda bröderna är idag gott och väl över 70 år gamla men sägs ha aldrig helt återanpassat sig till ett laglydigt liv.

Idag är den före detta gängmedlemmen Francis ”Mad Frankie” Frasier mer känd än bröderna. Den 86 år gamla mannen har spenderat 42 år – alltså halva sitt liv! – runt om i 20 olika fängelser och bland annat skrivit en berömd självbiografi, stått anklagad och frikänts för medverkan i Det Stora Tågrånet 1963, och under senare delen av sitt liv besökt kändisar i diverse TV-program där han berättat om livet som gangster och startat ett företag som ägnar sig åt rundvandringar i London kallade för *Gangland Tours*.

Han är också en känd Arsenal-supporter, även om hans barnbarn spelat fotboll för Brighton & Hove Albion.

Fotnot: Texten har tidigare publicerats på bloggen *Fotbollsklubben*.